

זנבתן מנומר:

כריש, ידוע גם בשמות זנבתן, (*Stegostoma fasciatum*; שם מדעי) זנבתן מנומר הם כרישים מחוספסים ומנוקדים שחיים באוקיינוס, כריש נמרי וכריש זברה, זנבתן ומישורים חוליית קרוב בשוניות אלמוגים, והים האדום האוקיינוס השקט, ההודי לקרקעית בעומקים של עד 62 מטר. הם היחידים במשפחתם. כרישים בוגרים הם ייחודיים במבנה הגופני שלהם. יש להם חמישה חריצים על הגב, וסנפיר זנב ארוך במיוחד שיכול להגיע לחצי מאורך הזנבתן הכולל (ומכאן שמו העברי), ונקודות שחורות על רקע צהוב בהיר. הצעירים מגיעים לאורכים של 50-90 סנטימטר עם דגם גוף שונה לחלוטין, עם פסים בהירים על רקע חום וללא חריצים (ומכאן השם "כריש זברה"). הבוגרים יכולים להגיע לאורך של 2.5 מטר ולשקול עד 50 ק"ג.

זנבתנים הם בעלי חיים ליליים, ומבלים את היום במנוחה על קרקעית האוקיינוס. בלילה, הם צדים דגים קטנים, רכיכות, סרטנים ונחשי ים שנמצאים בחורים בשונית ובתוך סלעים. אף על פי שרוב השנה הם מתבודדים, בתקופות עונתיות הם מתכנסים בקבוצות. הנקבות מטילות ביצים שנדבקות לקרקעית. מאחר שהם רגועים ולא תוקפניים לבני אדם, ומסתדרים טוב בשבי, זנבתנים הם מאוד פופולריים בצלילות ובאקווריומים. למרות זאת, כאשר הזנבתן מוטרד ומרגיש מאוים הוא עשוי לנשוך קלות.

הזנבתן מוגדר כפגיע, ואוכלוסייתו נפגעת ומתמעטת כתוצאה מציד כרישים בשביל סנפירים, בשר, ושמן.

יולית ים- סופית:

המין מתאפיין בצבע שחור, ופס כחול אחד לצד גופו. היולית. ובאוקיינוס השקט שחי באוקיינוס ההודי מגיעה עד לאורך של 120 ס"מ. מאפיין של היולית שקיים בדגים טרופיים רבים, הוא הבדל משמעותי במראה בין צעיר לבוגר. בצעיר הוא לבן עם נקודות שחורות קטנות, ובעל שני כתמים כתומים בולטים על הגב.

בעומקים של עד 30 מטר. הבוגרים בדרך כלל מתבודדים, בעוד יולית ים סוף חיה בשוניות אלמוגים שהצעירים חיים בקבוצות קטנות.

היולית חיה. באוקיינוס השקט עד לאיי ליינ והאוקיינוס ההודי תפוצת היולית היא מהים האדום המין מוצג גם באקווריום. בו היא חיה בשונית האלמוגים של אילת, במפרץ אילת. בישראל ובמצפה התת-ימי ישראל.

נקאי אילתי:

ממשפחת ימי של דג הוא מין (*Labroides dimidiatus*: שם מדעי) [2] נקאי אילתי טרופיות שונות. דג זה הוא אחד הידועים המצוי בשוניות אלמוגים השפתוניים השונים שהתפתחו בסביבות ימיות שונות. הנקאי נוהג והנחקרים מבין דגי הנקאי כולל, להעניק לדגי שונית שירותי ניקוי שיניים ועור מת, וכן הסרת טפילים הגדולים ממנו בהרבה לדגים טורפים.

זהו דג קטן מאוד, באורך 10–14 ס"מ בממוצע, והוא בעל גוף לבן, פס עבה שחור אנכי העובר לאורך כל הגוף מקצה השפתיים, דרך העיניים ועד לזנב השחור כולו. סמוך לסנפיר הזנב ישנו עוד פס שחור אנכי העובר עד לזנב. הסנפירים הגביים והתחתיים וצדי הזנב כחולים-בהירים. הראש קטן עם שפתיים משורבבות.

מיוחדות בין האלמוגים, שאליהן ('אנ) דג זה שוחה במי האלמוגים בתחנות ניקוי נאספות חיות שונית רבות ושונות. הדג מסתחרר במים בריקוד ומתהפך במים כדי למשוך פונדקאים.

הדג יכול להיכנס אל פתחי הפה והזימים של הדגים שמגיעים אליו ולאכול טפילים כשהוא יכול בתמורה הוא מקבל מזון וגם נשמר מטורפים. או עור מת מגופם וחיידקים להתחבא בפיותיהם של דגים טורפים גדולים.

דג זה דומה לנקאי. ממשפחת הקרנוניים, חקיין נקאי: תוקפני יותר לדג זה יש מתחזה האמיתי, ומושך אליו דגים וכשהם פותחים את הפה הוא נוגס בבשרם ולא רק מרחיק מהם טפילים. התנהגות דומה מפגין דג נוסף משפחת הקרנוניים בשם מטענה כחל-*Plagiotremus rhinorhynchos*) קוים.

תצפיות ומחקרים מדעיים רבים נערכו על דגי נקאי, אשר חשפו מורכבות רבה ביחסים בינם לבין "לקוחותיהם", המזכירה תופעות מוכרות מכלכלת השוק החופשי. חוקרים מעריכים כי האינטרקציות האופייניות לתחנות ניקוי מעידות על יכולות קוגניטיביות מפותחות גם מצד ה"לקוחות" וגם מצד "ספקי השירות". כך למשל, "לקוחות" יכולים להזמין ניקוי באמצעות מחווה גופנית אופיינית או פשוט באמצעות הישארות ללא תנועה ליד תחנת הניקוי; והם יכולים אפילו להסתדר בתורים בהמתנה לשירות. בנוסף, "לקוחות" יימנעו מלהגיע לתחנת ניקוי בה חזו ב"שירות גרוע" – נקאי שאכל עור חי נראה גם שהנקאים מודעים לכך [3]. (ולא רק עור מת וטפילים) וגרם תגובת כאב ללקוח – וחשוב להם לשמור על המוניטין הטוב של תחנת הניקוי שלהם – שכן נמצא כי הם נקאים [4]. עושים עבודה זהירה יותר כשיש להם יותר לקוחות ממתינים שצופים בהם עובדים לעתים בצמדים של זכר ונקבה, וכשהנקבה הקטנה יותר מכעיסה לקוח בנשיכתו-יתר, הזכר רודף אחריה ו"מעניש" אותה במופגן על הפגיעה במוניטין של העסק המשותף.

מחקר שפורסם ב-2019 אף מצא שדגי נקאי מסוגלים לזהות את עצמם
יכולת שנחשבת כמעידה על מודעות עצמית, וזוהתה עד כה רק בקרב מינים [6], במראה
מעטים של יונקים ועופות שנחשבים כאינטליגנטיים במיוחד.

ע

נתחן סגול

הנתחן הסגול חי. של נתחן הוא מין (*Zebrasoma xanthurum*: שם מדעי) נתחן סגול אך מאז נמצא גם במפרץ, לים האדום ובעבר נחשב אנדמי בשוניות אלמוגים במפרץ אילת הנתחן הסגול חי גם בישראל. ובעוד אזורים סביב חצי האי ערב הפרסי בעומקים של עד 20 מטר, והוא ניזון הנתחן הסגול חי בשוניות אלמוגים בשונית. את האצות הוא מלקט מהקרקע ובין אלמוגים עם פה שמותאם לגריפתן מאצות וניתוקן מהסלע. נתחנים בוגרים חיים בקבוצות, בעוד נתחנים צעירים חיים בדרך כלל כיחידים בקרבת מערות ונקיקים בהם הם יכולים להתחבא.

נתחנים חיים מאוד קרוב לחוף, ולרוב נשארים בקרבת שולחן השונית או בלגונה הרדודה. הם לא נוטים להתרחק הרבה מעבר לקיר השונית. נתחנים צעירים נראים באותה דוגמת צבעים כמו הנתחנים הבוגרים, אך גופם וזנבם מעוגלים יותר.

הנתחן מגיע לגודל של עד 25 סנטימטר, והוא מתאפיין בגוף כחול-סגול בצורת דיסק, עם סנפיר גב וסנפיר בטן רחבים, וסנפיר זנב צהוב. הקצוות של סנפירי הצד שלהם נוטה להיות צהבהב. לנתחן הסגול יש על גבו, כמו לכל הנתחנים, להבים חדים בבסיס סנפיר בהם הוא משתמש להגנה עצמית, ומכאן שמו, הגב.

צב ים קרני:

צבעו צהבהב וחום. - הוא הקטן בצבי הים (*Eretmochelys imbricata*: שם מדעי) צב ים קרני ומשקלו 43-75 ק"ג, גובהו ארכו 76-89 ס"מ.

הם שחיינים וצוללים מעולים הם מסוגלים לשחות במהירות בזכות רגליהם המיוחדות דמויות הסנפיר הנקבות מטילות את ביציהן הרבות (100–200) בגומה בחוף החולי אותה הן 32 קילומטר לשעה חופרות בעצמן והצאצאים בוקעים כעבור מספר חודשים וזוחלים לים. הם חיים קרוב לחוף, בעיקר בשוניות אלמוגים.

ואף קיננו בעבר לחופיו. לצבים אלה מרכז רבייה והשבה, הצבים חיים (בין היתר) באזור מפרץ אילת ובאילת הם מבקרים נדירים בשמורת האלמוגים, לטבע במצפה התת-ימי.

בשנת 2015 התגלה שהצב זוהר בצבעי אדום וירוק בעקבות חשיפה לאור כחול.

צבעון פרידמן:

שחי במים מלוחים (*Pseudochromis fridmani*: שם מדעי) צבעון פרידמן
מאנשי המצפה התת-ימי, הוא נקרא על שם דוד פרידמן, הצבעוניים ממשפחת הוא דג
שהגדיר אותו לראשונה בשנת 1968 באילת

גודלו של דג בוגר כ-8 ס"מ והוא פופולרי בקרב מגדלי דגים בשבי. הדג בצבע סגול
מתכתי, עם פס שחור אופקי מהשפה ועד אחרי העין. הדג כשר למאכל.

שושנון אילתני:

מאפיינים פיזיולוגיים:

השושנון האילתני מגיע לאורך של עד 12 ס"מ בממוצע והוא מתאפיין בגוף כתום, כשהגב כהה יותר מהבטן, ושני פסים לבנים-כחלחלים אנכיים, אחד ליד הראש ואחד הדגים מתחילים את חייהם כשהם כתומים בהירים, ומתכהים. קרוב לסנפיר הגב האחורי ככל שהם מתבגרים.

השושנונים מתחילים את חייהם בשוטטות ומציאת מסתור ברחבי השונית, וכשהם מתבגרים הם מוצאים לעצמם שושנה אותה הם הופכים לביתם לחיים.

נקבות השושנון. ודגים קטנים השושנונים ניזונים מבשר, ואוכלים בעיקר חסרי חוליות כך שהנקבות מגיעות לאורך של 14 סנטימטר, והזכרים רק לאורך של, גדולות מהזכרים עשרה סנטימטר.

סימביוזה עם שושנות הים:

ומכאן (עם שושנות ים מפורסמים בזה שהם חיים בסימביוזה בני משפחת השושנונים שמם). השושנונים מפרישים על גופם ריר בעל אותו הרכב כזה של זרועות השושנה, כך שהשושנה הארסית לא תוקפת אותם. השושנונים חיים בתוך השושנה, ומטילים בה את בנוסף השושנה מספקת להם מזון. ביציהם, כך שהשושנה מגינה עליהם מטורפים בצורת שאריות של המזון שלה, ולעיתים זרועות מתות של השושנה עצמה.

בתמורה לתרומת שושנה, נותנים דגי השושנון הגנה לשושנה בכך שהם מרחיקים טורפים של שושנות הים, מגנים אותה ונפטרים מטפילים על השושנות. השושנונים גם נותנים מזון לשושנה בצורת שאריות מארוחותיהם, ואף יכולים למשוך דגים אחרים שיהוו טרף לשושנה.

שימור ותפוצה:

בין היתר במפרץ אילת ובישראל. ובים האדום השושנון חי באוקיינוס ההודי כך שתפוצתם, וחיים ומתרבים בזרועותיהן של שושנות ים, השושנונים הם שוכני שונית ולשוניות מוגבלת לתפוצת השוניות. בישראל תפוצתם מוגבלת לשמורת חוף האלמוגים

הסובבות אותה. אוכלוסיית השושנונים נפגעה מאוד במהלך עשרות השנים האחרונות, גם מתוך הפגיעה המסיבית והמתמשכת בשוניות האלמוגים, וגם מתוך תוצר לוואי של בו כיכב שושנון ים, שגרם ללכידה וציד מסיבי של שושנונים, הסרט מוצאים את נמו כחיות מחמד.

בעולם ישנן יוזמות לשיקום אוכלוסיית השושנונים ושושנות הים, וספציפית שושנונים. משקם ומתחזק את אוכלוסיית השושנונים באילת בישראל המצפה התת-ימי ככל חשובים לשימור ושגשוג שושנות הים, מאחר שסוגים רבים של שושנות ים מתקשים לשרוד בלי הגנת השושנון, ולהפך.

רבייה ואורח חיים:

שושנונים חיים בקבוצות קטנות של כמה שושנונים, או בזוגות. הבוגרים בדרך כלל חיים בזוגות, כאשר כל זוג חי בשושנת ים משל עצמו, בעוד שהצעירים חיים בעיקר בקבוצות כלומר שהזכר והנקבות משנים את מינם לפי תקופת, קטנות. השושנונים הם דיכוגמיים החיים שלהם. שושנונים בוקעים מהביצים רק כזכרים, ולאחר שהם מתבגרים, הגדול והדומיננטי ביותר בכל קבוצה משנה את מינו לנקבה. אם קורה והנקבה נהרגת, בן זוגה (או הזכר החזק ביותר בקבוצה), יהפוך לנקבה. נקבות השושנון גדולות יותר מהזכרים ומסוגלות יותר להגן על עצמן ועל השושנה. השושנונים מטילים את ביציהם קרוב לשושנה כך שגם הביצים נהנות מהגנת השושנה.

ולאחר שהם מוצאים זוגיות, הם נשארים עם בן, שושנונים מקיימים אורח חיים מונוגמי הזוג שלהם לכל חייהם. שושנונים לא מעורבים בגידול הצאצאים שלהם, כמו רוב הדגים, אך הם כן מגינים על הביצים עד שהן בוקעות. צעירי השושנון חיים את תחילת חייהם במסתורים קטנים בין האלמוגים, עד הגעתם לבגרות ומציאת שושנה משלהם.

תחש המשכן:

מקור השם:

תחש (תנ"ך) -

לא נמסרו פרטים מזהים. "השתמשו ב"עורות תחשים, במדבר סיני שבנה משה במשכן אם אכן מדובר בחיה), וגם במקורות המאוחרים יותר אין הרבה כדי) על חיה זו במקרא היו אף דעות שהייתה זו בריה שהתקיימה באופן חד-פעמי ללמד מה היא. בקרב חז"ל לצורך הקמת המשכן.

החוקרים נחלקו בשאלת זיהויו של התחש, ולא הגיעו לכלל מסקנה ברורה. רבים הבינו שתרגמו 'תחש' כפרת שמדובר בסוג של חיה ימית, על סמך תרגומים שונים של התורה הדעה המקובלת יותר היא ביאור המילה על פי הערבית, שלאור המילה. או כדולפין, ים לאור מסקנה זו. Dugong dugon הדומה בשפה זו הגיעו למסקנה שמדובר ביונק הימי את החיה בשם הלטיני (Eduard Rüppell) אדוארד ריפל כינה חוקר הטבע הגרמני תחש המשכן - ומשם הגיע השם גם לעברית, "Halicore tabernaculi".

תפוצה ואזורי מחיה:

מהים, מין זה מתגורר בעיקר בקרבת חופי הים הטרופיים. תפוצה בחופי מזרח אפריקה ריכוז רב גם. ותאילנד עד לחופי הודו (כולל חופי אילת) האדום בעבר. ואיים רבים באוקיינוס השקט אינדונזיה, פפואה ניו גיני, אוסטרליה, באזור יפן הייתה התפוצה נרחבת אף יותר.

אנטומיה:

משקלו של פרט בוגר בין 200 ל-400 קילוגרם, ואורכו בין 2.4 ל-4 מטרים; לעיתים הנקבות גדולות מעט מן הזכרים.

תחש המשכן נולד בצבע קרמי חיוור, עם הגיל מתכהה עד גוון אפור ציפחה, בשני צידי הגוף. שיער קצרצר מפוזר בדלילות על הגוף. ישנם זיפים באזור האף והפה, המשמשים

כאברי חישה העוזרים למציאת המזון. העור עבה, קשה וחלק. הגפיים הקדמיות התפתחו שאורכם 35–45 ס"מ, הבוגרים משתמשים בו לתנועה והגאה. התנועות לסנפירים איטיות ומלאות חן.

ראשם מעוגל, עיניהם קטנות וראייתם חלשה, חוטמם גדול וחסר עצמות. הנחיריים בקדמת האף ומקלים על שאיפת האוויר, מאחר שמין זה אינו יכול לעצור נשימתו במים לזמן רב, וחייב לעלות מעל המים כל כמה דקות. השפה העליונה משוסעת וכולטת על גבי הפה הנפול. השפה התחתונה והחיד בעלות ריפוד מגן מקורנן שמסייע בתפיסת צמחייה, שאחר-כך נעקרת מהשורש בעזרת תנועת השפה העליונה.

לתחש 10–14 שיניים. חטים קטנים מופיעים לעיתים אצל זכרים ונקבות בוגרים גילאים 12–15. במהלך תקופת הייחום נלחמים הזכרים בעזרת חטים אלו. אצל הנקבה החטים אינם יוצאים מהחיד כאצל הזכר, ועל כן משוער כי חטים אלו משמשים כאמצעי הבדלה קטנה, עצמות נוסף בין המינים, בנוסף להיותם עזר משמעותי לתזונה. קופסת המוח פשוטות צפופות וחזקות. על אף אופן תזונתו, לתחש מערכת עיכול וקיבה השלד.

רבייה וגידול צאצאים:

ולתנאים פיזיולוגיים. אורך מתרחשת על פני כל השנה בהתאם לגאוגרפיה הרבייה תקופת העיבור אינו ידוע, אך משוער שהוא שנה אחת. הולדת ולד יחיד בגדר נורמה, תאומים נדירים ביותר.

מתרחשת במים רדודים, והולדות שוחים ישר לפני הים לנשימת האוויר ההמלטה הראשונה. גודל הגורים 100–120 ס"מ ומשקלם 20–35 ק"ג. הגורים נצמדים לגב אמותיהם ושוחים יחד לאזורי ההזנה, הולד ניזון מחלב מתחת למים כשהוא הפוך וצמוד אורכת עד 18 חודשים, אך הגורים מסוגלים לעכל עשב מגיל בבטנו לבטן האם. ההנקה מתרחשת בשני המינים בגרות מינית 3 חודשים, הם ישארו בקרבת אמם עד לגיל שנה בגילאים 9–10, אך עלולה להתעכב עד לגיל 15.

המין מאריך חיים עד גיל 70 לערך.

תזונה:

התזונה מהווה חלק משמעותי מחיי תחש המשכן, מתרחש בעומק 1–5 מטרים. שחיקת ניביהם והסלעים על פני צמחיית האוקיינוס, מרמזת כי חפירה ועקירת שורשים הן חלק מלקיטת המזון. שחיקת ופציעת עור הסנפירים, מתרחשת כתוצאה מ"הליכה" עליהם בעת עשיית פעילויות אלו. בשבי נצפה שימוש בסנפיר, למטרת הבאת המזון אל הפה. נענוע הראש תוך כדי האכלה משמש, כך משוער, לניקוי המשקעים הצמדים למזון. בנתיחת קיבות המין, נמצאו חלקיקים מעטים של משקעים שאינם מזון. זמן האכילה קשור לזמני הגאות והשפל.

תחשי המשכן הם אוכלי עשב ימיים, והם ניזונים מעשבי הים כמו כן הם Potamogetonaceae, Hydrocharitaceae, כריש - שונים. לתחשים ישנו טורף עיקרי. ודיונונים סרטנאים, צדפות, אוכלים אצות טיגרי.

התנהגות:

ישנן עדויות למלחמות בין עדרים; האויב הטבעי העיקרי של תחש המשכן הוא הכריש של תחשי משכן ובין כרישים, המסתיימות לרוב בטבח. על אף שיונק זה פסיבי בהתנהגותו, נראו מקרים של התנגדות ערה וגירוש הפולשים מהטריטוריה.

עזים, הגורים מייצרים קולות בכי בשעת פחד מייצרים הבוגרים קולות שריקה המזכירים פעיות. תקשורת זו היא למרחקים קצרים בלבד ובתדרים הקרובים לאוזן האנושית. על אף שהיום נדירות התקהלויות המין, בעבר היו תחשי המשכן נעים בלהקות של מאות פרטים. הגורים היו מתרחקים מהלהקה במשך היום, ויוצרים מין "בית ילדים". במים הרדודים יותר. כיום, הם מתקהלים בקבוצות של 6 פרטים. הזכרים מתרחקים מיחידת הגרעין אם-ולד.

למרחקים ארוכים כמעט ואינה מתועדת, אולם נדידה יומית ועונתית למרחקים נדידה קצרים מתרחשת בלהקות מסוימות. הגאות והשפל, טמפרטורת המים ומקורות המזון המשתנים, הם האחראים לנדידות אלו. מהירות שחייה ממוצעת כ-10 קמ"ש, בשעות מצוקה מגיעים למהירויות 15-20 קמ"ש. צלילות לעומק מתמשכות 1-3 דקות.

תחש המשכן והאדם:

הקצב האיטי של הילודה, המשולב עם תקופת פוריות קטנה אך משך חיים ארוך, הם הסיבה הטבעית לסכנת ההכחדה של המין. בנוסף קיימת סיבה לא טבעית וקריטית למין זה.

תחש המשכן ניצוד בכל תחום מחייתו עבור בשרו המזכיר, כך אומרים, בשר עגל רך. גופם מכיל שומן רב, ומעצמותיהם וחטיהם מייצרים חפצי אומנות המזכירים שנהב. במספר תרבויות אסייתיות משתמשים בחלקי גופו למטרות רפואה וכמעורר מיני. תחש גורלית, תת-המינים בקרבת אוסטרליה בסכנת ההכחדה המשכן הוא מין בסכנת הכחדה הפחות ממשית, עקב המודעות הגוברת באזור זה לחשיבותו האקולוגית של המין.

ומגלה אוכלוסייה גדולה של אבות מין מרחיק עד לתקופת האאוקן חקר המאובנים במזרח הים התיכון.

Andrey Nekrasov

קיסר הדור:

הוא נודע בעיקר בזכות צבעיו העזים, שהפכו אותו לדג פופולרי. ואיי אוסטרל ועד איי הוואי פרטיים. הוא אמנים, ומגדלי אקווריומים, ברחבי העולם, ופופולרי בקרב צלמים באקווריומים ציבוריים דג אחר ממשפחת הקיסריים שגם הוא מאוד פופולרי בקרב חובבי, דומה מעט בצבעיו למין פסון מרהיב טבע ואקווריומים. ביחס לדגי שונית רבים, אוכלוסיית דג זה נחשבת יציבה ברב אזורי תפוצתו והוא לא נחשב בסכנת הכחדה.

הקיסר ההדור חי בשוניות אלמוגים בעומקים שמגיעים עד 100 מטר. הצעירים בקצה השונית או במעברים צרים בשונית, בהם הם יותר חיים ביחידים באזורי לגונה מוגנים מטורפים. הבוגרים חיים בשוניות עשירות ובמערות גדולות בשונית. הזכרים ומרשים רק לנקבות להתקרב לשטחם בעונת הרבייה, הם טריטוריאליים.

דגים בוגרים מציגים מגוון רחב של צבעים, כשגופם מכוסה פסים כחולים-ירוקים, זנבם צהוב, ותחתית גופם כחולה. אחד המאפיינים שעושים את דג זה פופולרי, הוא המראה של צעירי הדג, שנראה שונה לחלוטין מהבוגר, ומציג דגמי צבע והם מעין עיגולים כחולים - לבנים לאורך גוף הדג. הסיבה להבדל זה היא שהדוגמה על גוף הצעירים עוזרת להם להסוות את עצמם על רקע הים הכחול שמאחוריהם, מאחרו הם חיים בצדי שוניות ובלגונות. הדג לוקח בין שנתיים לשנתיים וחצי עד הגעה לבגרות ושינוי צבע לצבעי בוגר. הבוגרים מגיעים לאורך של 40 סנטימטר.

קטנים, כשעיקר מזונם מורכב וחסרי חוליות וניזונים מצמחייה, הם אוכלי כל הלסת הקטנה של כההדג מורכבת מחומר קשיח שנועד לקריעת ספוגים. וספוגים מאצות ולעיסתם, מאחר שספוגים מחלקיקים קוציים קטנים וקשים. בפה נעטפים חלקיקי הספוג בריר שמגן על מערכת העיכול של הדג מקוצים אלה.

כתוצאה מהגירה לספסית, ישנן תצפיות של קיסרים הדורים גם בים התיכון 2010 משנת.

בה חיים גם, בשונית האלמוגים של אילת, חי הקיסר ההדור במפרץ אילת בישראל ומוצג ומשומר גם באקווריוםים ציבוריים בישראל, וקיסר ים-סופי המינים קיסר הכתם ואקווריום ישראל כמו המצפה התת-ימי.

